

Андрій Грубінко

ВПЛИВ ВЕЛИКОЇ БРИТАНІЇ НА ФОРМУВАННЯ МЕХАНІЗМІВ ЄВРОПЕЙСЬКОЇ ПОЛІТИЧНОЇ ІНТЕГРАЦІЇ (40-80-І РОКИ ХХ СТ.)

У *статті* розглядається роль Великої Британії в процесах європейської політичної інтеграції у період 1940 – 1980-х років. Представлено витоки “особливої позиції” країни в системі європейської інтеграції, зокрема щодо участі в її політичній складовій (зовнішня політика і політика безпеки). Акцентовано увагу на становленні концептуальних засад новітньої політики Великої Британії щодо участі в європейській інтеграції.

Ключові слова: Велика Британія, Західна Європа, ЄЕС, Європейське Співтовариство, європейська політична інтеграція.

Сучасний безпрецедентний перегляд умов членства Великої Британії в Європейському Союзі, кульмінацією якого стане загальнонаціональний референдум 23 червня 2016 р. щодо подальшого перебування країни в об’єднанні, загалом є логічним продовженням історичних традицій її європейської політики. При цьому важливо прослідкувати процес формування “особливої позиції” британських урядів країни в системі європейської інтеграції, зокрема щодо розвитку її політичної складової (зовнішня політика і політика безпеки), який проходив упродовж 40 – 80-х років ХХ століття. Саме у вказаний період, від завершення Другої світової війни до створення Європейського Союзу, відбувалося становлення концептуальних засад новітньої європейської політики Великої Британії, її участі в європейській інтеграції.

Участь Великої Британії в регіональних інтеграційних процесах як предмет вивчення здобув популярність серед зарубіжних дослідників, отримав певне висвітлення в публікаціях українських вчених. Однак проблеми впливу країни на процеси політичної інтеграції на різних етапах її розвитку, які були затьмарені успіхами економічного виміру регіонального єднання, менш детально висвітлені. У вітчизняній історіографії вони окремо практично не досліджувалися. У контексті проблематики цієї статті відзначимо публікації західних дослідників А. Гембла, М. Геффернена, С. Джорджа, В. Кімбела, К. Ларреса, Дж. Янга, російських вчених Ал. Громико, В. Журкіна, М. Ліпкіна, С. Очканова, В. Стрежньої, українських дослідників-європеїстів В. Копійки, британістів В. Крушинського, І. Храбана, Н. Яковенко, А. Грубінко.

Виходячи з аналізу історичних джерел, напрацювань зарубіжної та вітчизняної історіографії, історію участі Великої Британії у процесах європейської інтеграції до створення ЄС можна поділити на такі періоди: 1) 1945–1956 рр. – пошуки місця країни у світовій і європейській політиці у повоєнних умовах; 2) 1957–1961 рр. – часткова переорієнтація на Європу; 3) 1961–1973 рр. – вступ в Європейські Співтовариства; 4) 1973–1990 рр. – адаптація і пошуки місця країни в структурі Європейського об’єднання.

Упродовж усього повоєнного періоду від середини ХХ ст. відбувалися пошуки оптимальних напрямів об’єднання західноєвропейських держав насамперед у сфері економіки, що не виключало дискусій про можливості формування політичного союзу і навіть створення спільних збройних сил. Після війни головним завданням британської дипломатії було збереження позицій

країни як світової держави і лідерство в Західній Європі. Участь країни в Другій світовій війні у складі трійки провідних антифашистських союзників поряд з США і СРСР надавала керівництву країни додаткових аргументів для обґрунтування глобальної ролі Британії, унеможливила приєднання до організації регіонального рівня [1, с. 57]. Разом з тим британська політична еліта все більше усвідомлювала військову слабкість і залежність Великої Британії від підтримки США, тому відбувався дрейф зовнішньополітичних інтересів до тіснішого британо-американського співробітництва. Як зазначає М. Геффернен, У. Черчілль пропагував англо-американський альянс з часу вступу США у війну, зберігаючи віру в європейську інтеграцію [2, с. 316]. Стратегічним завданням Лондона залишалося збереження імперії як запоруки світового статусу держави.

Дистанціювання від прямої участі в європейському об'єднанні давало можливість Британії виконувати роль комунікативного “моста” між Європою і США і було частиною стратегії “третьої сили” у світовій політиці. Однак без підтримки США вона виявилася не виправданою. У промові в Фултоні 5 березня 1946 р. У. Черчілль виголосив необхідність створення “нової, єдиної Європи” як запоруки післявоєнного миру і безпеки під патронатом американо-британського військового союзу. У наступній історичній промові в Цюриху 19 вересня 1946 р. британський діяч окреслив проект “Європейського об'єднання”, що мало відбутися за сприяння Британії, але без її прямої участі [3]. У змісті цих промов, як і всієї повоєнної європейської політики країни можна побачити відголоски британської історичної політики “блискучої ізоляції” XIX століття. Роль гаранта забезпечення балансу сил в Європі і наявність “особливих відносин” з США мали стати міцною запорукою збереження статусу країни як світової потуги [4].

Для британського керівництва післявоєнного періоду пріоритетною сферою європейської політики була військова співпраця з державами континенту, яка могла гарантувати першість в регіональній системі міжнародних відносин. Однак вже у перші повоєнні роки почали проявлятися істотні розходження у поглядах політичних кіл Великої Британії і держав континенту, насамперед Франції, на модель післявоєнної Європи. Як наслідок – невдача англо-французького Дюнкерського договору від 4 березня 1947 р., який можна вважати першою спробою європейських держав розпочати регіональну військово-політичну інтеграцію. Політичні і фінансові кола Британії виступили проти економічної інтеграції з континентальними країнами, остерігаючись втрати економічної незалежності і ліквідації торгових преференцій з країнами Британської Співдружності. Зрештою неможливість держав Західної Європи самостійно гарантувати власну безпеку на передовій лінії “холодної війни” зумовили зведення нанівець зусиль зі створення у 1948 році за ініціативою Лондона незалежного регіонального політичного об'єднання Західного союзу.

Після створення НАТО у квітні 1949 року європейська стратегія зовнішньої політики Лондона будувалася на приматі інтересів зміцнення атлантичного союзу. Свідченням цього стало блокування британською делегацією розширення функцій Ради Європи до рівня політичної організації [5, с. 423]. За таких умов логічним стало визначення У. Черчіллем базових напрямів повоєнної зовнішньої політики Сполученого Королівства – відносини з країнами Британської Співдружності, США і Об'єднаною Європою [6]. Невдачі унікальних як для того часу проектів Європейського оборонного союзу і Європейського політичного союзу початку 1950-х років у значній мірі стали наслідком небажання офіційного Лондона брати безпосередню участь у розвитку незалежних європейських інтеграційних структур. Натомість у 1954 році засновано військово-політичну організацію Західноєвропейський союз (ЗЕС). Створення об'єднання, в якому Велика Британія як найбільша військова держава регіону посідала провідні позиції, відповідало інтересам США, які отримали можливість контролювати

процеси євроінтеграції. Ідея Європейського політичного союзу була відкладена до більш сприятливого часу. За оцінками М. Ліпкіна, таке ставлення британських урядів до євроінтеграції можна пояснити відсутністю віри в успіх побудови амбіційного об'єднання, задоволення від створення ЗЄС на британських умовах та намаганням саботувати рух до створення європейської федерації [7, с. 23–24]. Британський уряд переоцінив свій міжнародний вплив, що засвідчили Суецька криза 1956 року і наступний складний процес вступу до ЄЕС.

Хоча Лондон все ще не бачив свого місця в системі європейської інтеграції, у наступний період (1957–1961 рр.) Європа поступово ставала “зоною зосередження” зовнішньої політики Великої Британії. Переоцінка міжнародних реалій поступово прийшла до британського керівництва під впливом ряду зовнішніх факторів: фіаско Суецької кампанії 1956 року; американська прихильність до євроінтеграції; активізація антиколоніального руху; невдача британських ініціатив щодо політики “розрядки” внаслідок зниження впливу країни на міжнародній арені. Британський уряд Г. Макміллана почав шукати шляхи налагодження співпраці і зближення з ЄЕС.

Період 1961–1973 рр. став важливим для історії європейської політичної інтеграції не лише завершенням складного процесу вступу Сполученого Королівства до Європейського Співтовариства, але й виходом на новий рівень політичного співробітництва його держав-членів. Політична еліта країни поступово усвідомлювала обмеження можливостей її зовнішньої політики. Участь в європейській інтеграції поступово утверджувалася як невід’ємна складова стратегії британського керівництва, спрямованої на збереження статусу і впливу країни на міжнародній арені. Рішення про вступ до ЄЕС було елементом політики “взаємозалежності” уряду Г. Макміллана, зміст якої полягав у необхідності об'єднання Заходу перед наростанням комуністичної загрози. Однак воно не означало створення федерації в Європі або повне об'єднання військових сил Заходу, а розумілося як прагматичне зближення в економічній політиці західних держав в інтересах британської економіки [7, с. 44]. Лондон розраховував на особливі умови членства в ЄЕС, що стало головним аргументом подвійного вето Франції на вступ Великої Британії в ЄЕС у 1963 і 1967 роках. У вступі Сполученого Королівства до “Спільного ринку” континентальні держави розглядали можливість створення противаги Франції, керівництво якої своїми діями загрожувало цілісності системи євроатлантичної безпеки і єдності держав Заходу. Прем'єр-міністр Г. Вільсон зазначав, що “Європа стоїть перед можливістю великого просування вперед до здобуття політичної єдності, і ми ... повинні взяти у ньому повноцінну участь” [8, с. 314]. Державам “шістки” було зрозуміло, що без Британії як впливового суб'єкта міжнародних відносин ЄЕС буде важко досягнути високого статусу на світовій арені як політичного актора.

Незважаючи на складність переговорів про вступ Великої Британії до Європейського Співтовариства, які успішно завершилися у 1973 році, приєднання країни до ЄПС в силу його зародкового стану і вираженого міждержавного характеру не викликав значних ускладнень. Проевропейський уряд Е. Хіта ще до набуття юридичного статусу члена Співтовариства активно включився у процеси формування механізму політичного співробітництва, який розглядався як важливий майданчик для реалізації британських міжнародних інтересів. Однак участь в ЄПС, поряд із складним процесом формування умов вступу до “Спільного ринку”, визначили характеристику Великої Британії як “незручного партнера” [9, с. 19]. Не маючи можливості диктувати об'єднанню умови економічного розвитку, британське керівництво намаглося використати дипломатичний вплив і військово-політичні можливості як основний аргумент впливу на розвиток Співтовариства. Країні довелося завойовувати місце в когорті провідних держав спільноти, що з перемінним успіхом намагалися

робити наступні уряди. Тому період участі Великої Британії в євроінтеграції 1973–1990 рр. можна вважати адаптаційним. В його рамках виділяються два етапи: 1) 1973–1979 рр. – експериментальний; 2) 1979–1990 рр. – тетчеризм [1, с. 76].

Другий уряд Г. Вільсона (1974–1976 рр.) не підтримував включення проблем зовнішньої політики і безпеки до комунітарного права, але виступав за тісніше співробітництво держав ЄЕС в зовнішньополітичній сфері. До основних здобутків політичного співробітництва держав об'єднання, до яких активно долучилася Велика Британія, можна віднести: підписання договорів про співпрацю ЄЕС з Індією в 1973–1974 роках; підтримка мирного врегулювання міжнародної кризи на Кіпрі в 1974–1975 роках; підписання Заключного акту Гельсінської наради з безпеки і співробітництва в Європі (НБСЕ) 30 липня 1975 року, напередодні якого держави ЄЕС досягли спільної позиції про активізацію контактів з країнами Східної Європи; встановлення офіційних зв'язків з Китаєм (1975 рік); засудження режиму апартеїду в Південній Африці, визнання незалежності Мозамбіку і Анголи (1976 рік); встановлення офіційних відносин ЄЕС з Канадою; початок переговорів про співпрацю між ЄЕС і Радою Економічної Взаємодопомоги (1978 рік). Певного значення набули лондонська заява Європейської Ради щодо Близького Сходу (29 червня 1977 р.) і венеційська Декларація про принципи врегулювання арабо-ізраїльського конфлікту (13 червня 1980 р.), які визнали права палестинського народу на власну державність. Однак самостійна політика ЄЕС щодо Близького Сходу викликала опір США. Частиною європейської стратегії Лондона стала політика розширення Співтовариства, зокрема, щодо вступу Греції, Іспанії і Португалії. Міждержавний характер і відсутність інституційного центру політичного співробітництва ЄЕС зумовили залежність його відносин з США від інтересів впливових європейських держав.

Незважаючи на неодноразові спроби юридично включити ЄПС до сфери діяльності Співтовариства, цього так і не відбулося. Держави-партнери досягли певних результатів у погодженні зовнішньої політики, але їх не можна вважати значними. Більшість політичних заяв мали декларативний характер. Ускладнення міжнародних відносин наприкінці 1970-х років перешкоджало включенню проблем безпеки та оборони до компетенції ЄПС. Водночас ускладнення міжнародних відносин стимулювало пошуки шляхів розвитку політичної кооперації в рамках Європейського Співтовариства.

Прихід до влади консерваторів на чолі з М. Тетчер привніс нові тенденції у зовнішню політику Великої Британії, уряд якої підтримував більш тісну взаємодію учасників “Спільно ринку” в рамках ЄПС на міждержавній основі. Така позиція дозволяла йому зберегти необхідну незалежність, компенсувати негативні враження від конфронтаційної політики у бюджетній і сільськогосподарській сферах, укріпити позиції в трикутнику “Париж-Бонн-Лондон”. Керівництво Сполученого Королівства, прагнучи задати тон міжнародній дискусії в рамках Співтовариства і нав'язати партнерам свою позицію, на початку 1980-х років ініціювало посилення ЄПС, зокрема, розширення тематичної сфери консультацій учасників на проблеми безпеки, створення постійного секретаріату з представників міністерств закордонних справ, які були закріплені в тексті Єдиного Європейського акта 1986 року. Водночас поміркована позиція Форін офісу щодо поглиблення європейської політичної інтеграції часто суперечила позиції континентальних партнерів, які в умовах ускладнення міжнародних відносин і загальної стагнації розвитку ЄЕС розглядали можливість пришвидшити процеси створення Європейського Союзу. Механізм ЄПС в часи уряду М. Тетчер розглядався британським керівництвом як важливий засіб для відстоювання національних інтересів на різних рівнях. За

оцінками Ал. Громико, саме у зазначений період чимало несвропейських країн почали сприймати Британію як представника Європи [10, с. 340]. Від активізації участі Великої Британії в ЄПС виграло і саме Співтовариство, адже значні ресурси Лондона у сфері зовнішньої політики значно розширили географію контактів і співробітництва об'єднання по всьому світу, збільшували можливості Західної Європи як нового центру сили в міжнародних відносинах.

Досягнутий на середину 1980-х років рівень розвитку євроінтеграції і механізму ЄПС розглядався офіційним Лондоном як кінцева стадія формування Європейського об'єднання. Однак історичні реалії виявилися іншими. Недооцінка пріоритетів європейської політики керівництва США і можливостей континентальних партнерів зі створення Європейського Союзу призвели до того, що Велика Британія так і не зуміла закріпитися на чолі регіональної інтеграції. Чергова загроза ізоляції в Європі і часткова втрата позицій в відносинах з США засвідчили невідповідність політики британського уряду реаліям міжнародних відносин. Протистояння Лондона автономізації ЗЄС заклало суперечність в подальшу взаємодію держав регіону у сфері безпеки та оборони, їх відносини з США і НАТО, яка в свою чергу стимулювала активні дискусії учасників інтеграції щодо регіональних оборонних можливостей, ролі ЗЄС в системі європейської безпеки, його відносин зі створюваним Європейським Союзом в нових геополітичних умовах. Відставка М. Тетчер 28 листопада 1990 р. стала логічним і очікуваним в Європі підсумком непростого і неоднозначного адаптаційного періоду участі Великої Британії в процесах європейської інтеграції.

Отже, у післявоєнні роки Лондон, задавши тон політичним і військовим інтеграційним процесам в Західній Європі, під вагою історичних упереджень, політичних традицій і позаєвропейських зовнішньополітичних орієнтирів свідомо відмовився від ролі їх лідера. Це стало однією з головних причин зупинки створення незалежних європейських політичних структур, які об'єктивно не могли повноцінно розвиватися без значних дипломатичних і військових ресурсів Великої Британії. Наступний хід історії показав, що нехтування регіональними інтеграційними можливостями в нових міжнародних реаліях змушувало британське керівництво із запізненням реагувати на нові тенденції європейської політики, що явно не відповідало його лідерським амбіціям. Участь в ЄПС як першому реально діючому проекті об'єднання держав-учасниць європейської інтеграції у сфері зовнішньої політики використовувалася урядами країни як механізм посилення свого міжнародного впливу. Британські правлячі кола виробили специфічну стратегію участі в євроінтеграції, виступали водночас стимулюючим і стримуючим фактором системи політичної кооперації держав Євроспільноти. Уряди Великої Британії підтримували розвиток ЄПС на рівні міждержавної кооперації з обмеженим інституційним впливом, намагалися періодично виступати ініціаторами його реформування у відповідності з власним баченням розвитку ЄЕС і своїми міжнародними інтересами. Лондон не допускав можливості виходу ЄПС за рамки функціонування атлантичної системи безпеки, тому послідовно виступав проти надання механізму оборонних компетенцій. Відсутність спільної і належно скоординованої зовнішньої та оборонної політики позбавляла ЄЕС можливості стати центром сили в міжнародних відносинах на рівні з США і СРСР. У цьому значна доля відповідальності лежала на керівництві Великої Британії. Незмінність його підходів до розвитку політичного співробітництва в рамках Європейського об'єднання перманентно входила в суперечність з необхідністю розвитку Співтовариства як впливового учасника світової політики. Це стало особливо помітним у другій половині 1980-х років у зв'язку з початком кардинальних змін в системі міжнародних відносин і формуванням

Європейського Союзу. Водночас вироблена загальна стратегія і наявний досвід участі Великої Британії у процесах європейської політичної інтеграції 1940–1980-х років заклали необхідну базу для участі країни в становленні наступника механізму Європейського політичного співробітництва – Спільної зовнішньої політики і політики безпеки Європейського Союзу.

Список використаних джерел

1. *Яковенко Н. Л.* Велика Британія в міжнародних організаціях: навчальний посібник / Н. Л. Яковенко. – К.: Київський університет, 2011. – 400 с.
2. *Гейффернен М.* Значення Європи. Географія та геополітика / М. Гейффернен; пер. з англ. – К.: Дух і Літера, 2011. – 464 с.
3. *Winston Churchill, speech delivered at the University of Zurich, 19 September 1946 / Council of Europe.* Available: https://www.coe.int/t/dgal/dit/ilcd/Archives/selection/Churchill/ZurichSpeech_en.asp
4. *Kimball W. F.* Churchill Proceedings – Sheriffs and Constables: Churchill's and Roosevelt's Postwar World / W. F. Kimball // *Finest Hour* 141, Winter 2008-09. – P. 36. Available: <http://www.winstonchurchill.org/publications/finest-hour/37-finest-hour-141/2103-churchill-proceedings-sheriffs-and-constables-churchills-and-roosevelts-postwar-world>
5. *Дюрозель Ж.-Б.* Історія дипломатії від 1919 року до наших днів / Ж.-Б. Дюрозель; пер. з франц. Є. Марічева, Л. Погорелової, В. Чайковського. – К.: Основи, 2005. – 903 с.
6. *British Political Speech.* Speech Archive. Leader's speech, 1948. Winston Churchill. Available: <http://www.britishpoliticalspeech.org/speech-archive.htm?speech=99>
7. *Липкин М.А.* Британія в пошуках Європи: довгий шлях в ЄС (1957–1974 гг.) / М. А. Липкин. – СПб.: Алетейя, 2009. – 240 с.
8. *Commons Sitting of 2 May 1967.* European Economic Community (application for membership) // Hansard – House of Commons debates. House of Commons Historic Hansard for debates from 1803-2005. – HC Deb 02 May 1967. – Series 5. – Vol. 746. – P. 310–323.
9. *Gamble A.* The European Issue in British Politics / A. Gamble // *Britain for against Europe*; ed. D. Baker, D. Seawright. – Oxford: Clarendon Press, 1998. – P. 11–30.
10. *Великобританія: епоха реформ* / под ред. Ал. А. Громыко. – М.: Весь Мир, 2007. – 536 с.

Андрей Грубинко

ВЛИЯНИЕ ВЕЛИКОБРИТАНИИ НА ФОРМИРОВАНИЕ МЕХАНИЗМОВ ЕВРОПЕЙСКОЙ ПОЛИТИЧЕСКОЙ ИНТЕГРАЦИИ (40–80-Е ГОДЫ XX ВЕКА)

В статье рассматривается роль Великобритании в процессах европейской политической интеграции в течение периода 1940–1980-х годов. Представлены истоки “особой позиции” страны в системе европейской интеграции, в частности относительно участия в ее политической составляющей (внешняя политика и политика безопасности). Акцентируется внимание на становлении концептуальных основ новейшей политики Великобритании касательно участия в европейской интеграции.

Ключевые слова: Великобритания, Западная Европа, ЕЕС, Европейское Сообщество, европейская политическая интеграция.

Andriy Hrubinko

BRITISH INFLUENCE ON THE FORMATION OF MECHANISMS OF THE EUROPEAN POLITICAL INTEGRATION (40 – 80TH YEARS OF XXTH CENTURY)

The article discusses role of Great Britain in the European political integration in the period of 40–80th years of XXth century. Origins of the “special position” of the country in the system of European integration, in particular regarding participation in its political dimension (foreign and security policy) are presented. Attention payed on the development of conceptual basis of the UK's modern policy regarding the participation in European integration.

Key words: Great Britain, West Europe, EEC, European Community, European political integration.